

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

25. szám.

Pest, majus 18-kán 1849.

E lap megjelenik minden estve, vasárnapot kivéve. Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhozhordással 5 fr., vidékre postán Loritékban 6 fr. p. p. Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el. Előfizethetni helyben a kiadóhivatalban (Országuton, Kunevalderház) és minden postahivatalnál. Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. — Egyes szám 3 kr. pp.

Pest majus 18. 1849.

Buda ágyuztatását seregünk erőlyesen folytatja. Mult éjjel már a tabáni dunaparttól is löveték a karózat, s röppentyük nagy számmal dolgoztak.

A vizivárosban két felől volt tűz, s a délnyugti bástyákban roppant rés van löve.

Ez éjjel éjszak felől, mint halljuk, roham is volt, melly azonban még nem sikerült.

Hivatalos tudósítás.

Perczel Mór tábornok Uzdinból majus 8-áról az ország kormányzójához következő tudósítást küldött.

A melencei ütközet után az ellenség a Temes vize megé vonult, és itt részint Tomasovácson részint Jarkovác és Orlovát mellett állomást vón.

Majus 7-én kora reggel megindulva, 7 órakor két rendes dandárommal Tomasovác élébe értem, onnét erős ágyuzással az ellenséget kikergetvén, valamint a részint lerombolt, részint felgyújtott és sánczokkal fedezett hid környékétől vadászaimmal a 41. honvéd és Vasa zászlóalj egy-egy századával az ellenséget elszorítván: ugy hamar a hidat helyreállítottam és a Temesen átkelve Tomasovác előtt, részint Jarkovác felé szegletes állomással csatarendbe állék.

Ezalatt egyik dandárommal Orlovát, másikkal Botos felé foglalkodtatám az ellenséget.

11 óra tájban az ellenség Uzdinból és Jarkovácra nagy tömegekben nyomult ellenemben. Én azonban a támadást nem várva, elébük — egyesülésüket akadályozandó — sieték. És noha népem fáradt volt, mégis 11-től 5 óráig tartó heves csatában az ellenséget megvertem. Uzdint elfoglaltam, két hatfontos ágyut, 1 töltésszekeret elfogtam, az ellenséget szétvertem és estig üldöztem.

Kitüntették magukat Frumer Antal százados és a 62. serezed, Turszki 2. z. alj ideiglenes parancsnoka Mayer József és Somlyai Miksa főhadnagyok, kik a balszárnynon a hadam körül szárnyalni törekvő ellenséget, noha mondható 6—8-szoros számmal haladtának tul, a négy gyenge század Turszkival ritka vitézséggel visszaverék, és így a csata kimenetelét eldönték.

Továbbá a Tót főhadnagy parancsa alatti fél hatfontos, a Semsei kapitány parancsa alatti lovas és 12 fontos titeg.

Nem különben a 8. 30-ik és 60. Vasa serezedbeli gyalogság Uzdin elfoglalásánál, kik is az

ellenséges ágyuk ellen rohanva azokat elszaladásra kényszeríték és egyet elfoglaltának.

Végre a Bene alezredes alatti csongrádi gyalogság és lovasság; az első parancsomra a Turszkiak támogatására, a második a huszárság erősítésére vitéz készséggel és a diadal nevezetes előmozdítására sebesen lelkesedve előre törtetvén.

Kohlman ezredes és Szabó alezredes, valamint Görgei őrnagy és Gulácsi Zsigmond hadnagy és segédtsit, Irinyi őrnagy és dandárnok mellett, különösen dicséretet érdemelnek. Megemlitendők Barcsa őrnagy a 8-ik z. aljból, Merlány kapitány és tábornoki tiszt, Kovács százados, Drisnyei és Schulek segédtsitek, mint mindig Pálfi hadnagy és nyargoncz.

A 3. sz. huszár ezred osztálybeli tiszték szinté jelesen viselték magukat.

Az ellenség két irányban fut. Ugy hittem, immár a bánáti határörvidék is elfoglaltnak mondható.

Az ellenség nagyszámu még itt is, noha egy része a becskereki csata után elfatamolt — 12,000-ból álla.

De isten mellettünk.

Majus 6-án rendeletemre bácsi eröm is demonstrált és pedig szerencsésen. A római sánczokon két helyütt kevés csata után áttört, az ellenséget egy felől a titeli hegy alá kergeté, — másfelől Csurogot elfoglalt. Amott Mihalovics és Borsogi őrnagyok, itt Czintula őrnagy és dandárnokok parancsolának.

Szóval annyira jól mennek itt dolgaink, hogy lehetetlen többet kívánni.

RENDELET.

Miután a rendőri hivatal egészen és alapjában ujra fog rendeztetni, az felosztottnak nyilvánítottatik.

Ezzel tartoztam az osztály, mint intézet reputációjának megtisztítása s helyreállítása végett.

Azon tagoknak becsülete, kik a képviselőház által megrótt vétségnek nem részesei, e rendelet által sértetlen hagyatik.

Épen azért, kik ujjal alkalmaztatni kívánnak, azok folyamodványait, mellyeknek figyelembe vételére nézve szabályul nemcsak a becsületesség, hanem a képesség is fog szolgálni, 24 óra lefolyása alatt beadni siessenek.

Debreczen, majus 11. 1849.

Szemere Bertalan,
belügyminister.

Régi jó barátinkhoz.

Mi is elmentünk a szabadság zászlói alá, miként ti barátaink.

Hallottátok volna csak vezérünk felszólító szavait, láttátok volna csak az előttünk kifeszített vérszínpiros szabadságzászlót, milly fájó édes élvezet volt lelkünknek látni ezt, s hallani az édesen csengő szavakat!

Vezérünk szólt:

Barátim! vész környezi e hazát. Vérrel szerzett szabadsága van megtámadva. Jertek a szabadság zászlói alá, élni, vagy dicsően halni. Szégyen rá, ki gyáván hon marad közlünk. Jertek legyünk rablói elleneinknek. Siessünk segédkezet nyujtani már is vérző testvéreinknek. Alakuljunk egy szabad csapatá, mellybenkorunk nagy eszméi, a szabadság, egyenlőség és testvériség fognak uralkodni. Szabadságunk biztosítására törvényt hozunk. Megosztunk minden terhet magunk között egyenlően. Testvéreileg osztozandunk minden jóban és minden rosszban.

És mi jöttünk a szabadság zászlói alá.

Leírhatlan volt öröme lelkünknek, midőn elgondolók, hogy a vészben forgó szent hazáért fegyvert foghatunk, vérünket és életünket áldozhatjuk, hogy mi is ott lehetünk a szabadságharcosok sorai közt.

Aztán olly csapatban lehetni, hol legszentebb meggyőződés lelkünknek nem kellend feláldoznunk; olly csapatban lehetni, hol elveinket nem kellend megtagadnunk, nem gyönyörűség-e a hazáját és az emberiséget egyiránt szerető polgárnak!! —

Mi siettünk a szabadság zászlói alá.

Magasztos öröm dagasztá kebleinket, midőn egy téres udvarban összeseregeltünk felesküdni a vérszínpiros zászló alá, mellyen írva volt: „Csatára magyar“ egyfelől, és „vért kíván a haza“ másfelől.

Megindulánk elszánt akarattal rablani, gyilkolni a hon és szabadság rablói, gyilkosait.

Veszélyre nem gondolva, sebesen haladtunk völgyön és hegyen, keresvén a zsarnokság lélektelen bérenczeit.

Vetekedve rohantunk a zsványok után, apró csapatokra oszolva, egyik egy másik más uton, mint vérengző saskeselyűi a vadonnak, mint boszuló angyalai a megsértett szabadság istenének.

És láttuk a nyomorék fajzatot, melly nem irított szövetkezni a sátánnal, égrekiáltó istentelenséggel dulongani e szép hon térein.

Láttuk, miként úzi lépésről lépésre a félelem.

Láttuk, miként siet biztos tanyát keresni a seregek urának sujtásai ellen, mint az éj madarai hajnal felé keresik a szikla nyílásait, barlangokat és omladékokat.

Mi fölkeresők tanyáit.

Elraboltuk tőle, mi előnkbe akadt.

Az öldöklő szereket, mellyekkel a szabadságot remélte kiirtani, ellene fordítók.

Felriasztók őt álmaiból; félelmissé tettük nekie a biztosnak vélt tanyát.

Mert az igazság szentséges istene fölhívott bennünket, hogy lennénk ellenökben kísértetek, borzalmasak és vadak, mint a gyilkos álmái.

Az igazság istene hozzánk szólott vezérünk szavaiban, hogy lennénk őrei az ő országának, mellyet a sátán megrohanat.

Az igazság boszuló istene hozzánk szólott, hogy lennénk boszulói a kiontott ártatlan vérnek, az özvegyek és árvák nyomorának, az anyák és gyermekek siralmának.

És mi fölkelünk, hogy fegyverünk fényével ijesszük a sötétség fiait, hogy őrei legyünk az igazság országának, hogy boszulói legyünk az ártatlanok szenvedésének.

És akarunk elhatározó volt, fölládozni érted, kedves hon! nyugalmunkat, éjelünket és nappalunkat; feláldozni érted vérünket és életünket.

Az igazság és szabadság istene belátott szívünkbe és nem talált ellenmondásra ott.

Gondolatunk az ő utmutatása volt, akarunk az ő akarata.

És voltunk örök egész mostanáig és voltunk boszulók egész mostanáig.

Vezérünk oka, hogy most is azok nem vagyunk, mivé levénk...

Szégyen volna ránk, ha ismét azzá lenni nem akaránk, a mi valánk.

Azok akarunk lenni minden áron, míg isten-országa e haza földén megalapítva nem leend. És akarunk egy az isten akaratával, kinek sugallatából az igazság és szabadság védelmére fegyvert fogtunk.

* * *

Vezérünk szívhez tudott szólani, míg szivből szólt.

És midőn a fön említett szavakat ezelőtt négy hónappal előttünk elmondá, úgy látszott, hogy azokat szive fenekéről szaggatta föl.

És meglehet...

Mi avval nem törődtünk sokat, honnan jó a hang, lelketlen gép adja-e azt, vagy érző sziv mélyéből fakad föl, csak édesen érintse szívünk hurjait.

Vezérünk a mi vágyaink teljesülését mondta ki, miszerint a szabadságnak úgy lehetünk harcosai, hogy nyakunkat nem kell a régi katonai szerkezet igájába görbesztenünk.

A szabadság, egyenlőség és testvériség szent eszméi lelkesítvén már előbb is bennünket, ezek fognak köztünk uralkodni.

És épen ez volt az ok, miért olly édes örömmel ragadtunk fegyvert, olly édes örömet álltunk a pesti szabad portyázó csapatba.

Csalatkozottatok talán? kérdené valaki.

E kérdésre nem felelnék, ha ollyantól jőne, aki tudja, hogy az élet nem egyéb, mint a bölcsőtől sirig tartó csalódás.

A csalódások kellemetlenek és még síncs ember, ki elkerülhetné.

Boldog az, kinek keserű csalódásai nem voltak, boldogabb, ki egykedvűleg el tudja tűrni azokat, legboldogabb, ki sirja szélén veszi észre, hogy egész élete nem volt egyéb a csalódások hoszu soránál.

Mi csalatkoztunk igenis. És csalatkozásunk keserű, és nem tudjuk eltűrni szó nélkül, egykedvűleg.

Volt-e barátotok, kinek szive egy volt szive-tekkel, kinek meggyőződése, kinek lelke ollyan volt, minő a ti meggyőződésedek, minő a ti lelketek.

Ila volt és csalatkozottatok benne, úgy tudjátok, millyen keserű a mi csalódásunk.

Mi csalatkoztunk vezérünkben, mint barátunkban, csalatkoztunk vezérünkben, mint ollyanban, kinek meggyőződését, kinek lelkét a mienkhez hasonlónak hittük.

Mi szabad csapat voltunk.

Mi nem voltunk katonák a szó teljes értelmében.

Mi azért, hogy fegyvert fogtunk a vérszörnyezett haza mellett, szabad és egyedül a törvényektől függő polgárai voltunk a hazának.

Lássátok, illyen a világ!

Mig mi együttvéve, tehát mint csapat szabadok voltunk, addig magunk között örültünk, ha árnyékát leltük fel a szabadságnak.

Vagy talán szabadság az, midőn egy-kettőnek csak jogai vannak, kötelessége pedig vagy épen semmi, vagy igen csekély; a többinek pedig semmi joga, hanem kötelessége van.

Vagy szabadság az, midőn egy-kettő kijelenti, — hogy vezérünk saját szavaival éljek — miszerint ő úr, mihelyt tiszt és a közlegénynek moczczani sem szabad, hacsak ő nem akarja vagy parancsolja.

Tehát a vezér, ur, a többi szolga ugy-e?

Hát illyen az adott szó szentsége?!

Elmondhatjátok barátaink, hogy beh furcsa fogalma lehet vezéreteknak a becsületről!

Jól van; legyen úr a vezér, ha megérdemli; de azt ne kívánja, ne követelje, mint vezérünk tevé, hogy az örvitézek szolgálói legyenek.

Kikoptunk már abból a korból, hol embereknek szolgálni erénynek tartották az emberek.

Mi szolgálni akarunk a hazának; a szabadságnak, az emberiségnek, tehát eszméknek, de nem Péternek, vagy Pálnak.

Ugy ám! igenségesen igen tisztelt vezér uram. —

Már most elgondolhatjátok barátaink, mennyire lehetünk mi egyenlők, midőn szabadok nem voltunk.

Elmondom...

Tehát a vezér egyenlő maga magával, a tisztetek maguk magukkal, az örvitézek magukkal és egymás között.

Dicsőséges neme az egyenlőségnek!!!

Egy közlegény havi dija hat pft., a vezéré csak százötven.

Felséges neme az egyenlőségnek!!

A közlegény — mert ez volt a nevünk, — ázik, fázik, viraszt és tesz. A vezető? parancsol, eszik, iszik és alszik.

Angyali egyenlőség!!!

Ha ezt vezérünk találta volna fel legelső, csudálkoznánk: de ez így volt Pompejus, Nero és Napoleon korában is, és így van a kancsukák országában és a sárgafekete világban jelenleg is.

Mi nem voltunk zsoldosok; mi nem szolgáltunk zsarnok királyt zsarnok vezérek alatt.

Mit tehetünk róla, ha vezérünk fülig szerelmes lön ez angyali nemébe az egyenlőségnek.

Morogva bár, de csak elfogadtuk, nehogy valamiképen odajussunk, hogy ezért a baguatel-lasáért hazánk iránti kötelességünket se teljesithessük.

Nekünk, kik a türelmet nem tartjuk az erények legnagyobbikának, tudhatjátok, millyen nehezen eshetett ez.

Rád gondoltunk a szenvedések közt, szenvedő kedves hon!

És a gondolat, hogy érted szenvedünk, vigasztalása volt sziveinknek!

Szóljunk-e a testvériségről közöttünk?

Az emberi nem eme boldogító angyalát mi örvitézek megőriztük magunk között. A kaczér, a gunyosan mosolygó önzésnek mi nem áldozánk.

Mért kelle hát megérnünk, hogy épen azok, kik legtöbbször vették ajkaikra a testvériség szent nevét, minden testvéries érzelmet, minden testvériszeretetet nélkülöznek szívökben?!

Keserű a visszaemlékezés.

Keserűk lennének tán szavaink, ha négyhónapos életünknek eseményeit kellene felemlgetnünk.

Legyen elég, a mit elmondottunk.

Mi szeretjük testvércinket.

Mi tűrni, szenvedni akarunk erettök, csak megérdemeljék szeretetünket. Nem akarjuk, hogy velünk szomorkodjanak. Tiszszeresen örülünk, ha részt vesznek örömlükben; tiszszeresen fájlaljuk, ha fájdalmainkban ők is osztoznak.

Szivesen vetünk homályt multunkra, csak becsülettel tehesük azt.

De így, ha becsületünk védelmére ki kell majd kelnünk, felszaggatjuk a behegedni készülő sebeket, és olly dolgokat fogunk elbeszélni, mellyek nekünk fognak inkább fájni, mint másoknak. —

* * *

Elmondók, hogy miért valánk elégületlenek a pesti szabad portyázó csapatban.

És azon okok, mellyeket elmondottunk, elég világosan szólnak mellettünk.

És ama csapat, melly magának elismerést, vezérének pedig rangot és tiszteletet vivott ki a kormány és közvélemény előtt, állana még most is, ha vezére olly egykedvűleg meg nem szegi adott szavát.

Annyit mondunk még csak kedvetekért régi

jó barátaink, hogy az egész pesti guerillacsapatból nem képes egyet fölmutatni volt vezérünk, ki őszinte tisztelője maradt volna.

Ő maga volt az oka, hogy a bizalom, mellyel őt elejénte megtisztelték, egészen megszűnt.

Jövő alkalommal szólni fogok arról, miként kellene egy szabad guerillacsapatnak a szabadság, egyenlőség és testvériség alapján szerkesztve lenni?

Romhányi M.

Szabadka majus 15-kén 1849.

E perczen érkezett a hivatalos tudósítás Páncsova elfoglalásáról, a vadráczok s osztrák bérenczek Jarkovácznál Perczel által becsületesen, meg- és szétveretvén, elhagyva két ágyut, 1200 fegyvert, több katonai öltözetet; Szurduknál a Dunán átszaladtak; a Bács- és Bánáthól ide költözött ráczokat át nem eresztvén, ezek Opatovánál, több ezren, éhségtől gyötörve, félig meztelenen, az arra vonuló tábor előtt térdre hullva, átkozva papjaikat, esdekelték kegyelemért; mi megadatott nekik, 8 napi határidő engedtetvén hajlékukba visszaterésre; végre tán magához térend e szerencsétlen elámitott nép.

Bácsmegeye, Isten után Perczelnek hála, a dulogó vadaktól megtisztított ugyan, de a törvényes rend helyreállítására fősükség, a tisztviselők közül minden ostoba, rossz lelkű és gyáva embert kiküszöbölni.

Nem kell oly Austria alatt vigealt zsarnokságokat túrni, minőket a szivaczi szolgabíró Fratricsevics Péter elkövet.

Ezen a fokosok fénykorából pecsovic-kortes és volt korcsmáros, egy faluban 120—200 ráczot befogat a véstörvényszékhez állítás végett, a gazdagot mindenétől megfosztva szabadon eresztli, a szegényt pedig beküldi, illy gazságok látására a nép kétségbe esik jövőjén s minden hazafiui törekvések sikertelentül elenyésznek; — el vele láb alól.

Az itt levő véstörvényszék tagjai helyett, kiket ügyetlensége s gyávasága miatt megbukott kormánybiztos Spelletics nevezetett ki, szinte más, ha nem törvényjártas, de legalább bírői állásukat felfogni tudó egyéneket kell kineveztetni, az illetők eljárásából egypárt jövőre a közönségnek megbírálás végett bemutatandók.

E.

Debreczen, maj. 14. Tegnapelőtt jöttek haza Erdélyből a debreczeni nemzetőrök, mintegy 500-an. Többé nem igen fogják őket elszólítani családjaik köréből. Teljesen áthatotta népünket a szabadság érzete, s örömet küldi fiait harcolni zászlóink alá. Katonaságunk — még az ellenség vallomása szerint is — olly hirtelenséggel szaporodik, mintha a földből nőne. Fegyvert fogunk adni kezeikbe és a nemzetőrséget távol tábori szolgálatokra minél kevesebbszer fogjuk igénybe venni.

F. hó 13-án este nagy hangversenyt adott Reményi Ede a polgári casino teremében. Lett volna humoristikai felolvasás, éneklés meg zongorozás is, de biz ez mind annyi volt, mintha nem is lett volna. Egyedül Reményi volt a versenynek lelke, élete. Az ő hegedűjén megtestesült a fájdalom, és népdalaiban megszólalt előttünk az a titkos édes búbanat, mellyet a magyar szellem azokba öntött. Előadása a legszabatosabb, a legkönnyebb; benne tűz és kifejezés, erő és gyöngédség! A népdalokat többször kellett ismételnie. Mindamellet, hogy a bementi ár olly magas vala, mint egykor Mele Rafaelé (2 pft), vendégei igen számosan voltak. A cél nem köz, de azért jótékony cél volt, egy elszegényedett család fölsegélése. A kis Reményi E. sokat ígérő talentum; bár érne teljes kifejlést nemzeti dicsőségünkre!

Magán polgárok és nemzetőrök teljes készséggel adják be fegyvereiket. Igenis, félre most a csekély önérdék és elítéllettel! Annak kezébe a fegyvert, kinek arra legtöbb szüksége van, s ki legtöbbet használ vele!

Naponkint százával érkeznek városunkba a hadi foglyok, kik maguk önként ajánlkoznak següknél szolgálatra, besprozzuk őket, a többiek küldetnek a vidékre különféle használatra. Az álladalom nem tarthat nyakán ingyenélőket.

Ma érkezett hozzánk egy század Hunyadi-huszár. Eddig használt egyenruhájuk, a pörge magyar kalap és ólomgombos dolmány helyett katonasabbat kaptak. Csakójuk veres, szűk dolmányuk kék posztó, huszárosan kirakva vörös zsinórral. Mint halljuk, holnap tovább kelnek. Hordozza jó szerencse a derék fiukat!

Nagyvárad, majus 14. 1849.

Szerkesztő!

Író vagyok önnek rettentőségeket, mellyek megtörténtek vala nem a föld színén, hanem a zöldfa vendéglő színházteremében a tegnapi este vének az ő elején.

Végig szalad rajtam a borzalom az együgyűségen, ha rá gondolok.

Képzeld csak.

Tegnap a színházban valami „Egy magyar király jövőnd látásai álomképekben“ című Sonkolyiféle színművet játsztak.

Roppant publicum.

Egyes honpolgári érzelmű jelenetek tapsözönnel árasztatnak el.

A szereplők kedvtelibbek; a nemes publicum nem tudja sirjon, nevensen, hahotázson, haját tépje vagy éljenezzen, szóval, valóban nem tudta, mit tegyen?

Néhány pillanat műve volt ez és az, hogy a hallgatók egyszerre türelmetlenek- és békétlenekké lőnek, nem több, mint csak: egy pillanatnak volt eredménye.

A színlapon oda bigyesztve e szavak állnak: „a jelen időhöz alkalmazva.“

És a darab, a királyság eszméjének aljas bé-

renczeként tűnik fel, hathatós sophismákkal agítálván e mellett.

Soha ennél gyávább ignaviát, szánandóbb együgyűséget és még szánandóbb fogalmi tehetőséget nem ettem. Hogy a mű travestálójának van-e esze, nem tudom, — de hogy nincs sok, merem állítani.

De ugyan hogy is lehetne, mikor az egész darab tendenciája homlokegyenesti ellentétben áll a nemzetmilliók közvéleményével.

Ármány, együgyűség vagy rozszlelkűség játszatta-e el épen ez időben a fenirt darabot: mindezt nem feszegetem, elég az hozzá, igen nagy szálka volt az egész sokak szemében.

Én hiszem, mert szeretem hinni, hogy az illetők ezentúl sokkal óvatosabbak leendnek illy esetekben, higgadt mérlegbe vetvén mindenik darabot, nehogy posványá válják az, mellyből a nép demoralizációt merithet. *)

Egyszer valahára értsük már meg egymást.

Vederemo.

Korányi Viktor.

Gyulakeszi majus 9-kén.

Tisztelt szerkesztő polgártárs!

A mit fájdalomteljes négy hónapok lefolyta alatt bús szívvel epedve ohajtottunk s vártunk, jőne, jőne, vajha jőne a sok megunt aztmondják helyébe valóság, hála isten, megtörtént! Szívünk megújult, szellemünk ujra él s mi lélekből örvendünk. Négy súlyos hónapok ezer borús évek gyanánt szomorítottak bennünket, mert hírlapjaink, az áldott szabadsajtó vigasztaló szavai hozzánk nem juthatván, mint a sötétben és halál árnyékában szenvedők, égve kívántuk hitelesen tudni lelkes testvéreink, a magyar alföldön küzdő szivronkonink-, barátinknak hogy-létével édes magyar hazánk állapotát!

S ime a hősas várakozásnak vigasztalás lön eredménye! A boldog reggelt folyó hó 6-kán élveztük, midőn édes szabadságunk kedves szülőtte a Marcius Tizenötödike, és a Pesti hírlap a tapolczai körben megjelenvén, szellemünket a harmadik égbe ragadta, egyszersmind aggódó lelkünket mennyecleg megvigasztalva boldogította. Mintha a pünkösdi vigasztaló szállt volna körünkbe, úgy ösültünk, örömlünkben a kedves lapokat csokoltuk. Éljenek derék szerkesztőink! Éljen az édes hon! Éljen a hazának nagy fia, Kossuth! Éljenek vitéz harcsoaink! Ez hangzott minden ajakról! Azon gyötrő állapotot, mellyben négy hónapok óta keseregünk, tollam leírni nem képes. Ah, az kinteljes pokol volt reánk nézve; azonban hála isten, lön borura derű! El a magyar s vele van a magyarok nagy istene! O istenünk, téged kérünk, ezután is légy velünk!

*) „Hazádnak rendületlenül“ című szöveget, Váradiné által a kebel érző hangjain szavalva némileg oszlatá a homályt, melly a színmű fölött derengett.

K. V.

A sok irandók közül, melyekkel sziveink telvék, de továbbra maradhatnak, jelenleg hazánk ügye legfontosabb levén, mindenünket igényli.

Sajnos szívvel tapasztaljuk, miképen a tapolczai választókerület a hongyülésen január óta képviselve nincs; mert képviselője a felleget napokban képviselőtársaitól elvált s haza jött akkor, midőn e honnak közreműködésre, egyetértésre van szüksége. Istenem! a képviselői jeles állás ezek bizalmának gyöngye, virága s kifolyása, s mi reméltük, hogy választott képviselőnk benne helyezett várakozásunknak a legzordonabb körülmények közt is híven fog megfelelni; azonban csalódtunk, mert a viharos napok közeledtével képviselőnk a hongyulást odahagyva, haza utazott. Ezen tény mondhatlanul fájdalmasan esett szívünknek. E tárgy iránt némelyek úgy vélekednek, mintha az 1848. 4. t. cz. 3. §. szerint a képviselő három évig tartandó egy országgyűlésre választatván, a választott képviselő három évig megmaradna; alapos-e ellenben mások nézete, miszerint a képviselőtestületet elhagyó helyébe új képviselő választassék? itélje el a törvény és igazság.

Szerintem sziveink, lelkeink, elméink, minden tehetségeinknek a magyar édes hon föntartása s fölvirulása ügyében öszhangozni, összeforni s egy lenni kellvén, abbeli egyéni szavamat emelni bátorokodom: miszerint a hír s remény szerint rövid idő után Pesten ismét összeülendő hongyülésre a magyar kormány által a tapolczai kerületbeni képviselő választatása iránt kellő utasítás és intézkedés történének! Ezen szintugy méltányos mint igazságos ohajtás az illetők figyelmébe tisztelettel ajánlatik.

Megyei életünk halálos álomhoz hasonlít egy igaz honfikeblü kormánybiztos erélyes föllépése s hathatós honszerelmi működése könnyen jó reggelt eszközölhetne!

K.

Egyveleg.

Temesvárott majus 1. egy fogoly magyar utásztiszt agyon lövetett, csupán azon okból, mert magyar tiszt. — Tiszteit nemzeti hadunknak, látjátok minő ellennel van dolgunk, ne hagyjátok magatokat elfogatni, mert ha halni kell a hazáért, edesebb veszni a harczmezőn, mint a gyilkos lövés előtt még embertelen ellenség gonytárgyává lenni.

Károlyi alezredes, ki seregével Verseczről Fejértemplom felé nyomult, a Puchner serge egy részéből álló ellenséget erős állásából a székelek szuronya által mindenütt kiverte, s huszárai által 3 óránál tovább üldözteté. Fejértemplomban katonáink vannak, s előőrseink Szászkanál. Így tehát Fejértemplomot, a Saragossa szellemű várost, 9-dik zászlóaljunk dicsősége bölesejét ismét birjuk.

Erdélyben Gyula-Fejérvár, — adjuk vissza ezen

ösinevet — most már zárseregünk által lövetni fog, mint mondják, a várban élelemszükség mutatkozik. —

A dévai fellegetvárba 200 osztrák szorult, ezek egészen a la Hentzi működnek, t. i. a váraska békés lakóit, hol csak lehet, lövik.

Szepsi-Szentgyörgy városa hálajelül Kossuth Lajosnak és Bemnek egy egy telket ajándékozott. Ki ne tudná becsülni a hála ezen valóban ösies úgy szólván, patriarchalis szellemű nyilatkozását. (Pesther Zeitung.)

Csalánbokor.

Kinek van igaza?

Még a budai ostrom kezdete előtt Hentzi a tabáni dunaparton megpillant egy Pestre menekülő korezmárost már pogyászostul ladikban.

„Hová?” — Dörgé a naturalisált osztrák.

„Pestre.”

„Hogy mer ön átmenni?”

„Itt van engedelmem a térparancsnokságtól.”
Mentegetőzék a költöző, a parton álló tábornok felé emelvén az útlevelet, melyet osztrák hatóság s Hentzi engedelmevel adott ki.

„Az mit sem ér.” — Riada fel a tábornok. —
„Önök elmenni nem szabad, én nem engedhetem, hogy ő felsége a császár alattvalói a lázadókhöz menjenek át, ő felségének is szüksége van alattvalókra.”

Majd ugyanakkor Böhm altábornagy Bécsből az idegeneket, köztök magyarokat, cseheket és lengyeleket kiharancsolá. E szerint tehát ő felségének nincs alattvalókra nagy szüksége.

Kinek van már igaza?

Az osztrák kormány viselete szerint Böhmnek.

J a k a b. Mond meg nekem Iczik, hogy mert az a kutya Windischgrätz tőlünk szegény zsidóktól 40,000 ezüst forintot semmiért kizsarolni.

Iczik. Az igen természetes. A szentséges császár egyszersmind jeruzsalemi király is, hát a zsidók által civillistejét fizettette ki.

(O p p o s i t i o n.)

H I R D E T É S E K.

A „Két pisztoly” című kávé- és vendégházat ujan rendezvén, mind a t. cz. városi közönség, mind a t. cz. utazók kívánatait lehető legjutányosb áron kielégítendő, pontos és kész szolgálatomat ezennel tisztelettel ajánlom.

Haslinger József.

2—2

Ház eladás.

Vácson Timár utca 27. sz. a ház, mely öt szoba, konyha, kamara, istálló, pincze, kút, Dunára fekvő nagy magtárral és kerttel ellátva, eladatik, értesülhetni Pesten Zöldfa utca 775. sz. a. a ház mesternél.

Lovak adatnak el.

Egy kocsiló, és két hatéves pej papripa, egyik 15' arab vör; a másik 15' 3'' angol vér szabad kézből vehetők, s megtekinthetők az országos fő hadi tanoda (Ludoviceum) istállójában.

Szilvórium és valódi verpeléti aranysárga dohány jutányosan kapható

Forster V. Lajosnál.

Lípótváros, Béla utca 249. szám.

Két 16 m. 1 h. nagyságu, 6 éves hámos, s egy 15 m. 1 h. nagyságu 6 éves lovagló lovak eladók, ujtér gr. Steinleinház 1. cm. jobbra, értekezdetni irántok a tulajdonosnál.

Magyar középponti vasut.

Naponkinti

indulások

1849-iki april 29-től további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább ¼ órával az indulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra.

„ „ személyvonat délut. 1 óra 30 perczkor.

Szolnokról Pestre.

„ „ Személyvonat reggel 7 óra 15 perczkor.

„ „ Személyvonat délut. 1 óra 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra.

„ „ délut. 3 „ 30 perc.

Vácraól Pest felé reggel 8 „

„ „ délut. 5 „ 54 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.